

JUSTITSMINISTERIET

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K
DK Danmark

Dato: 24. november 2021
Kontor: Straffuldbydelseskonto-
ret
Sagsbeh: Julie Mørkholt Schlie-
mann
Sagsnr.: 2021-0030-6798
Dok.: 2227668

Besvarelse af spørgsmål nr. 116 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 116 (Alm. del), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 28. oktober 2021. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Rosa Lund (EL).

Nick Hækkerup

/

Gustav Schaldemose

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

T +45 3392 3340
F +45 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 116 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg:

”Vil ministeren oplyse, hvilke konsekvenser Højesterets kendelse af 15. oktober 2021 om uforskyldt straffecelle vil få for andre disciplinærsager, som er afgjort efter straffuldbyrdelseslovens § 67, nr. 7, på trods af at det forhold, som begrundede disciplinærstraffen ikke fandtes at kunne føres igennem til en fældende straffedom?”

Svar:

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet indhentet en udtalelse fra Direktoratet for Kriminalforsorgen, der har oplyst følgende:

”Højesteret har i en kendelse af 15. oktober 2021 afgjort, at en disciplinærstraf, som kriminalforsorgen havde ikendt en konkret indsat, var et uforskyldt indgreb.

Sagen vedrørte en situation, hvor en indsat ifølge en rapport fra fængslet på en meget provokerende måde spurgte en fængselsbetjent, hvordan han og hans familie havde det. Det fremgår yderligere af de rapporter fra fængslet, som beskriver forløbet, at den indsatte havde været ophidset og råbt, og at han havde anklaget fængselsbetjenten for ikke at gøre sit arbejde ordentligt. Den indsatte blev som følge heraf ikendt en disciplinærstraf i medfør af straffuldbyrdelseslovens § 67, nr. 7. Det følger af denne bestemmelse, at kriminalforsogsområdet skal ikende en indsat en disciplinærstraf, hvis den indsatte overtræder straffelovgivningen, når overtrædelsen tillige indebærer en selvstændig krænkelse af orden eller sikkerhed i institutionen.

Den indsatte blev endvidere politianmeldt for overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1, for samme forhold. Efterfølgende oplyste politiet, at man i medfør af retsplejelovens § 721, stk. 1, nr. 2, havde besluttet at opgive sigtelsen for de fremsatte trusler over for fængselsbetjenten med henvisning til, at man ikke forventede, at den indsatte ville blive fundet skyldig i sigtelsen.

Den indsatte indbragte kriminalforsorgens afgørelse om ikendelse af en disciplinærstraf for byretten, som stadfæstede kriminalforsorgens afgørelse. Den indsatte kærede herefter byrettens afgørelse til landsretten, som bestemte, at kriminalforsorgens afgørelse om at ikende den indsatte en disciplinærstraf var ugyldig og derfor skulle ophæves. Kriminalforsorgen kærede landsrettens afgørelse til Højesteret, som stadfæstede landsrettens afgørelse.

Overvejelserne om de nærmere konsekvenser af Højesterets kendelse, herunder i forhold til tidligere afgjorte sager og den fremtidige praksis, pågår fortsat.”

Jeg orienterer Retsudvalget, når overvejelserne i Direktoratet for Kriminalforsorgen er tilendebragt.